

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARUDAS
Çizgi Roman

Profesör Von Hardwigg ve ekibi Dünya'nın Merkezine varabilecekler miydi?
Yoksa bu sadece boş bir hayal miydi?

Dünyanın Merkezine Yolculuk

DÜNYA KLASİK ROMANLARI
ÖDÜLLÜ
ÇİZİMLERLE
DÜNYA KLASİK ROMANLARI

JULES VERNE

Uyarlayan: Lewis Helfand

Çizimler: Vinod Kumar

Dünyanın Merkezine Yolculuk

Yazar hakkında

Jules Gabriel Verne, 8 Şubat 1828' Fransa'nın Nantes şehrinde doğdu. 77 yıllık yaşamı süresince hem yazdığı romanlar hem de yarattığı karakterleri dünya çapında büyük üne kavuştu. Ölümünden sonra da eserleri ünlerini korumaya devam etti. Ve kendisi de modern bilim kurgunun babası olarak ünlendi.

Babasının mesleğini sürdürmesi amacıyla Paris'te hukuk eğitimi alması için gönderilse de Verne başarılı olacağı dalın edebiyat olduğunu farketti. Edebiyata karşı olan yeteneği ona heyecan verici ve sıradışı maceraların yazarı ünvanını kazandırdı. Bazen yazdığı eserler o çağın teknolojilerinin örneğin Balonla 5 Hafta ve 80 Günde Devri Alem romanları. Yine de asıl ününü çağının teknik imkan gelişimlerini anlattığı eserleri ile ünlendi, onun fantastik yenilikçiliğinin temelini oluşturan unsur, çağının teknolojisinin gelişimini hedef aldığı yöntemleri iyi analiz edebilmesiydi.

Çağının ünlü yazarı Alexandre Dumas'la Fransa'da tanıştığında, bu ünlü yazarın onun yazım tekniği ve yeteneğini övmesi onu yazmaya devam etmesi için cesaretlendirdi. 1851 ve 1861 yılları arasında tiyatro eserleri kaleme alan Verne, bu sürede Honorine Frayse ile evlendi. Daha sonraki yıllarda, roman yazımına odaklanan Verne 1864 yılında ilk ünlü romanı Dünyanın Merkezine Seyahat'i yayınladı.

Çağının teknolojik buluşlarını ileride elvereceği yenilikleri benzinli otomobiller, gökdelenler, denizaltılar, aya seyahat ve hızlı trenleri önceden tahmin eden Verne, "bir insanın hayal edebileceği şeyi diğer insanların elde edebileceği şeylere sebep olur" ana fikrini hayatının anlamı haline getirmiştir. Teknolojide gelişmelerin toplu kıyım silahlarının üretimine sebep olabileceğini de anlatmıştır.

Verne 24 Mart 1905'de öldü. Okurları onun eserlerini okumayı hangi nedenle tercih ediyor olursa olsun birşey kesindir romanlarındaki gelecek kurgusu tam bir isabetle her zaman doğru çıkmakla beraber, bu romanlarda tasarlanan dünyada geçen maceralar o çağın gerçeklerinin ötesinde yenilikleri anlatmakla okurlarını tehlikeler, endişeler ve kuşku hakkında cesaretlendirmiş ve geleceğe dair gerçekçi karakterlere sevk etmiştir.

Profesor Von
Hardwig

Henry

Hans Bjelke

Hamburg, Almanya.1863

Gizemli tarihi bir yazının üzerindeki karmaşık şeklin anlamını çözmeye çalışıyordum.

Karmaşık bulmacayı inceleyip,bulmacayı oluşturan harfleri mümkün olabilecek her seçenekte biraraya getirmeye çalıştım. Sonra, aniden, sanki bana yıldırım çarpmış gibi çözümü buluverdim.

Hayır, hayır bu olamaz!

Bir insan nasıl böyle bir...

Ancam bunu bilmemeli. Yoksa bu belgede söylenen şeyi yapmakta ısrar eder. Öyle inatçı bir jeologdur ki onun elini kolunu ipe bağlasak bile onu zaptedemeyiz!

Eğer bu sıfreyi çözerse, tüm hayatını buna adar ve beni de peşinden sürükler. Hiçbir zaman geri dönemeyiz. Hiçbir zaman!

Bu belgedeki bilgilere amcamın ulaşmasını engellemek için elimden gelen herşeyi yapmak zorundayım.

Korkudan ne yapacağımı bilemez hale gelmişim ve dehşet tüm ruhumu esir almıştı.

Bu belgeyi incelerse kesinlikle sıfreyi çözer. Belgeyi imha etmek zorundayım.

Bu belgeye hiçbir insanın ulaşmasını sağlamak zorundayım.

Bu tehlikeli sırı ulaştırmaması için tüm belgeyi imha etmek üzeredeydim ki...

HENRY!

...çalışma odasının kapısı açıldı ve amcam içeri girdi. Belgeyi elimden sertçe çekip aldı.

Sensin yaver gitti mi? Birsey buldun mu?

Hayır, Amca. Bulamadım.

Amcam profesör Von Hardwigg, bir Almandı ve annemin kızkardeşiyle evliydi. Ben de yeğeni olarak, onun laboratuvar asistanı olmuştum.

Bu yazıyı bulduğunda bunun çok önemli bir sır içerdiğine kendini inandırmıştı.

Mineraloji profesörüydü ve eski yazılar üzerine ihtisas yapmıştı.

Sâlik sembollerini incelemişti.

Sadece burada yazılı olan ismi çözebilirdim.

Arne Saknussemm! Bu bir izlendelinin adı. Onaltıncı yüzyılda yaşamış olan bir profesördü bu adam çok ünlü bir simyacıydı.

Bu belgedeki sırmı mutlaka çözeceğim ve çözene kadar da uyumayacağım ve yemek yemeyeceğim!

Sena da uyku ve yemek yok Henry!

Amcam çok bilgili bir adamdı ve yaptığı herşeyi dikkatli bir şekilde gözliyordum ve bir gün ben de onun gibi olmayı umuyordum.

Amcam sıfreyi çözmeye uğrasırken,
aklıma Gretchen geldi-Nışanıml!

Amcamın hayalgücü o kadar yaratıcı ve genişti
ki, diğer jeologların daha önce yapmamış
olduğu bir şeyi yapmak için hayatını rahatlıkla
riske atardı.

Gece oldu ve caddeler sessizleşti. Ama amcam
çalışmaya devam etti ve aksam yemeginin hazır
olduğunu bildiren aşçımızı umursamadı bile.

Ona söylemek
zorundayım

Ben...ben
çok önemli bir şey
buldum. Sıfrelî mesaj...
Sondan başa doğru
yazılmış.

Sondan başa
doğru mu! Ah şu
uyarı! Saknuşsem.
Ne aptalım!

Ben de
başaracağım! Ame
Saknuşsem!

Dünyanın
merkezine
gideceğim.

Belgenin tamamını çözdüğünde, bir elektro soka maruz kalmış
gibi amcam sıçradı. Nesesî ve kararlığı görmeye değerdî.
Odanın dışarıya sanki delinmiş gibi, kosturarak çıktı.

Amcam, en kapsamlı
izlanda haritasını
inceledi.

Sneffels, iste burada.
Yaklaşık 1500
metre yüksekliğin
de bir dağ.

Ve eğer,
gerçekten onun krateri,
dünyanın merkezine inen
bir yola sâhipse,
dünyanın en
önemli dağı.

İyi de bu
imkânsız,
çünkü krater, lav ve
erimis kayalarla tıka basa
dolmuş ve bu
yüzden...

Muhtemelen
yanılıyorsun, 1219 yılından
beri hiçbir patlama
gözlenmemiş ve artık aktif
bir yanardağ olmadığı
düşünüyor.

Ve böylece amcam kuluga çok
aptalca gelen bir yolculuk için
hazırık yapmaya karar verdi.

Gretchen,
sen de mi bu seyahate
karşı değilsin?

Hayır, Henry.
O çok bilge bir filozof ve
çok cesur bir adam. Hiç kuskum
yok ki, o başarılı olacak. Senin de
kendini bilim alanında başarılı
olmaya adanmış çok
hosuma gidiyor.

Yarın
Danimarka'ya
doğru yola çıkıyo-
ruz, evlat!

Oraya
varınca da
İzlanda'ya giden
bir gemiye
bineceğiz.

Bütün umutların suya düşmüştü. Amcam, bu sonuç
alınmayacağı kesin olan yolculuk için gerekeceğini
düşündüğü alet ve cihazları satın almıştı. İp
merdivenler, kâin haletler, meseleler, mataralar,
kamalar, çivilî dağ ayakkabıları, ufak kazmalar, hen-
de en az on adama yetecek kadar!

İki gün içinde, Kopenhag, Danimarka'ya vardık. 2. Haziran günü Reykjavik'e hareket edecek olan ufak bir Danimarka yelkenli yolcu gemisi, Valkyrie bizi orada bekliyordu.

Benim basım döner!

Geminin hazırlığı birkaç gün daha sürer. Haydi şu kışın tepesine çıkalım.

İşte sırf bu yüzden çıkıyoruz ya, yüksekte bakmaya kendimizi hazırlamalıyız.

Besaramayacağım!

Korkak olma, haydi ama!

Ancaman mantığna katılmamak mümkün değildi. Duruma homurdanarak katıldım.

Bacaklarımı, sarhoş bir adamın kolları gibi titriyordu. Ellerim ve dizlerim üzerinde emeklemeye başladım.

Aşağıya bak! Dostogru aşağıya bak!

Sonsuz derinliklere bakmak için daha iyi bir aletizma yapamazdık.

Aşağıya bakmadan önce, tepemdeki soğuk, buz parçacıklı bulutlara göz attım.

Yanmı bunu tekrarlayacağız.

Ve yaptık da. Bes günlük denemeden sonra, bu iskenceyi kanıksamıştım. Bu sürecin sonunda, gözümü bile kırpmadan aşağıya bakmayı ve hatta biraz da keyif alarak basarmıştım.

Tam da anılamaya uygun tarihte, hiçbir problem çıkmadan Valkyrie'ye bindik. Mükemmel bir yelkenli yolcu gemisiydi ve Reykjavik'e on günde varacağı planlanmıştı.

Deniz aşırı yolculuğun sıkıntılarıyla iyi başa çıktım. Ama amcam, tüm yolculuk boyunca midesinden rahatsızdı ve bu durumdan çok utanıyordu.

İzlandal
Sneffells
dağı!

Sevgili Henry,
neredeyseniz varmak
üzereyiz ve en zor
aşamayı atlattık.

En zor
aşama mı?

Kesirlikte.
Şimdi tek yapmamız
gerekten şey Dünya'nın
ince bağırsaklarına bir
yolculuğa çıkmak.

Eh, tek yap-
mamız gereken
buydu, sanırım hek-
lisin, iş bitti gibi.

İyi de, isimizin en
kolay kısmı, her
nedense bana pek
kolay gelmiyor.

Unutma ki, her inisin
birde çıkışı var!

Reykjavik'te bizi Reykjavik Üniversitesi, doğa bilimleri profesörü M. Fridriksson karşıladı. Pek de yaran olmayan yeteneklere sahip bir adamdı...

İzlanda genelinde yaklaşık 8000 cilt el yazması esere sahibiz, Profesör Hardwigg.

Bahsettığınız eserler arasında, Arne Saknussemm'e ait olanlar da var mı acaba?

Onaltıncı yüzyılda yaşamış olan profesör, doğa bilimci, simyacı ve gezgini mi kastediyorsunuz?

Dine aykırı bilimlerle ilgilenmekten suçlanmış olduğu için 1573 yılında tüm eserleri halin gözünü önünde yakılarak imha edildi. Bu yüzden mevcut hiçbir eseri yok.

Harika! Mükemmel!

Şimdi hersey çok açık. İşte bu yüzden sırrını gizlemek için bu kadar karmaşık bir yöntem seçmiş.

Umarım adamızdan, sahip olduğumuz mineral zenginliği incelemiden ayrılmazsınız... Örneğin, Sneffek dağı.

...uzun zamandır aktif olmayan bir yanardağdır ve krateri de hemen hemen hiçkimse tarafından ziyaret edilmemiştir.

Size bir rehber ayarlayabilirim.

Bu harika bir fikir. Sneffek'in zirvesine tırmanınız. Ve eğer mümkün olursa kraterinden aşağıya ininiz.

Ne?

İmmmm... Diyorum ki... hersey açık. Bir olay hakkında fikir yürütüyordum.

Biz rehberlik etmesi için gönderilen
adamin adı Hans Bjelke'ydı, sakın ve
sessiz bir tipti.

Çok güçlü bir adamdı. Tembel gibi
durmuyordu ama cüssesine baktarsak
pek de hareketli görünmüyordu.

Kaz avcılığıyla uğraştığı için bölgeyi
çok iyi biliyordu.

Dört at ayarlanmıştı bizim için, ikisi
bagajımızı taşımak için diğer ikisi
de amcam ve benim binmemiz için.

Hans, Dünyadaki hiçbir gücün onu bir hayvanın
sirtına çıkarmaya zorlayamayacağını söyledi bize.

Tüm Dünyada araştırma yapsaydım amcamla bu kadar
zıt zevklere sahip başka bir adam bulamazdım. Ama her
nasılsa, birbirleriyle çok iyi anlaşıyor gibi duruyorlardı.

Bu adam harika bir
yol arkadaşı ama insanoglu-
nun geleceği için onu nasıl bir
görevin beklediğinin far-
kında değil.

Demek bu
adam bizimle bera-
ber her nereye is-
tersek gelecek

Dünyanın
merkezinine kadar
gelecek Henry.

Yola çıkmamıza daha 48 saatimiz vardı, ve
o kadar pısmırdım ki, tüm bu zamanı
sadece yolculuğumuza hazırlık yapmak için
harcamıştık.

Bizi neyin beklediğini bilmeden,
cihazları, elileri ve silahları yüklenerek
yola çıktık.

Yarımıza sadece alkolü içecekler
almıştık ve hiç suyumuz yoktu.

Materallerimizi bulacağımız derelerden
doldurmayı düşünüyorduk.

Hava sıcaklığı umduğumuzdan daha düşüktü.
Hava çok soğuktu fakat beni içine düştüğümüz
çaresiz açık kadar etkilememişti.

Bir köylünün evine sığındık fakat öyle
misafirperverdi ki bu ev bana bir kralın
sarayı gibi gelmişti.

Bizi mutfağında ağırladı, bu ilk
donduran soğuk havaya rağmen,
ateş yaran tek odasıydı.

Ertesi gün, bir cüzzamlı
görüp durduk.

Cüzzam gibi bir sanssızlığa yakalanmış
bu grup öyle ağır başlıydı ki, dilenmeye
bile yeltenmediler.

Yarıdağın eteklerine kurulmuş olan
Stapi Kasabasına varana kadar
yolumuza devam ettik.

İtiraf etmeliyim ki yorgunluktan ölmek
üzereydim ama amacın yola çıktığımız ilk günkü
kadar sağlıklı ve enerjik görünüyorduk.

Bu mükemmel profesör ve değerli rehberine
hayrandım, senki yaptığımız yolculuk onlar için hafif
bir kır yürüyüşü gibi duruyordu.

Bu, Sneffels'e varmadan önceki son duragımızdı. Hans, bilgisi ve güvenliği ile bize mükemmel bir rehberlik yapmıştı.

Stapi Kasebesi'nde bizim için üç adam kiralarak esyalarımızı taşıyan atların bakımını yapmasını da ayarladık.

Buradaki rahipler, Danimarka Hükümetinden maaş alıyorlardı.

Ertesi gün, 23 Haziran'da Stapi'den ayrıldık.

Sneffels'in sönmüş bir yanardağ olduğunu kimse garanti edemezdi. Belki de birazdan patlamak üzere için için kaynıyordu.

Papazın odasında kaldık. Küçük ve rahatsız bir yerd. Ama bizim için yeterliydi.

Sneffels 600 yıldır aktif değil ve geçen bu uzun süreyi göz önüne alırsak, kolay kolay aktif olacağı da benzemiyor.

Eğer aniden patlarsa, bize ne olur?

Bunu ben düşünmü.

Bildiğin gibi hazırlıktan yeterince yapmadan harekete geçmemiz tam bir saçmalık olurdu.

Bölgeyi oldukça derin kapsamlı inceledim, toprak analizini de yaptım ve sevgili Henry, rahatlıkla söyleyebilirim ki bir patlama olmayacak.

Söylediklerimden şüphen var mı? İyi, benzi takip et o zaman.

Hiç itiraz etmeden yola devam ettim.

Volkanik kalıntılarla kaplı bir ağık alana vardık. Göğe doğru yükselen buhar kaynakları vardı etrafta. Buhar kaynaklarının altında sıcak su nehirleri vardı ve bu da toprağın volkanik hareketliliğine isaretti.

Buhar kaynaklarını fark ettin mi, Henry?

Evet.

Eğer bir volkanik patlama ihtimali artarsa, buhar miktarı da artacaktır ve tam patlama anı geldiğinde çıkan buhar aniden ve her yerde gözden kaybolacaktır.

Fakat...

Yeter, evladım.

Eğer buhar miktarı normal seviyesini korursa, bundan emin olabilirsiniz ki hiçbir patlama ihtimali yoktur.

Amcam tüm kuskularımı bilimsel açıklamalarıyla gidermişti. Yinede hala bir ümidim vardı.

Umuşturdum ki, kraterin tabanına vardığımızda hiçbir tüneli bulamayacaktık ve daha derine inmemiz olanaksız hale gelecekti.

Yolculuğumuzun güvenli olduğuna dair yeniden ikna olmuşum. Bu yüzden, cesur bir asker edasıyla, Sneffel hareketine emin adımlarla devam ettim.

Bu arada, Hans yol kenarında durarak topladığı ufak taş ve kaya parçalarını üst üste yığarak, dönüş yolumuzu rahat bulabilmemiz için yol üzerinde ufak tepecekler oluşturunuyordu. Çıktığımız seyahatin varis noktası hakkında hiçbir fikri yoktu.

Amcam mümkün olduğu kadar yakınımda kalarak yoluna devam edip beni gözetiyordu. Çoğu kere, koluyla bana nazik ve güvenilir bir destek sağlıyordu.

Kuvetliydi, atletikti ve hiç yorulmayacak gibi duruyordu.

Bazen profesör, ayaklarında derman kalmadığını ve aşın yorulduğumu da görüyordu.

Sanırım biraz durup dinlenmemiz gerekiyor.

Hans'ı da yanına çağırdı ama o kafasını sallayarak reddetti.

Ofvanfor!

Haydi! Tımarınmaya devam etmeliyiz!

Sonra Hans'a dönüp neden devam etmemiz gerektiğini sormak istedi.

Yorgunluğumuza rağmen
yola devam ettik.

Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar
sefil ve çaresiz hissetmemiştim. Açlık-
tan bayılmak üzereydim ve çok üşüyor-
dum.

Sonunda, Sneffels Dağının zirvesine varmıştık. Tüm
yorgunluğuma rağmen, güneşin solgun ışığının dağın
zirvesinde sergilediği enfes ışık oyunlarının tadını çıkardım.

Acele et
Henry! Bak!
Aşağıda!

Hala korkun-
mu var?

Her ikimizde hayran olmuştuk. Fakat onun
hayranlığı çok geçmeden en çığır arzusuna
dönüştü.

Ve böylece önümüzde duran devasa taş kütesinin
doğu tarafında, bazı yazı karakterleri bulduk.
Zamanın asındırıcı etkisiyle epey silinmişti fakat
yinede bir insan ismini rahatlıkla okuyabiliyorduk.

Amme
Saknuşemmi

Bir şey söylemem mümkün değildi bu kanıt hiç
tartışma veya itiraz hakkı tanııyordu bana.

Ertesi sabah, yanardığın zirvesinde gri, yoğun bulutlu bir gökyüzü vardı. Amcamın öfkesi yüzünden bu gökyüzünün güzelliğini de pek farkedemedim.

Günlerden 25 Hazirandı. Eger gökyüzündeki bu bulut yoğunluğu 6 gün daha devam ederse, keşif gezisine devam etmeyi bir yıl sonraya ertelemek zorunda kalırdık.

ve bir sonraki sene bu grup kesinlikle bir kişi eksik olacaktı. Bu çılgın maceraya yeterince tahammül etmistem.

Tarihi yazı, bu zirvenin gölgesinin bizi Haziran sonunda doğru yolu seçeceğimi söylüyordu.

O gün bekledik...

...ve sonraki gün.

...ve sonraki gün.

28 Haziran Pazar günü, Hilal vardı, ve rüzgânın yön değiştirmesiyle hava aniden değişti. Güneş yoğun ısınlamı üstümüze boşaltmaya başlamıştı.

İşte oldu! Haydi gidelim Dünyanın merkezine!

Amcamı zevkten delirtecek şekilde, Scartaris'in gölgesi belirmisti ve gün doğumuyla birlikte güneş saatine uygun doğrultuda yavaşça hareket etmeye başlamıştı.

Yaklaşık 30 metre çapında bir delikti ve hesaplanınca çevresi yaklaşık 90 metreyi buluyordu. Aşağı baktığımda dizlerim titremeye, dişlerim takırdamaya ve sağ diplerim terlemeye başladı.

Vücudumun ağırlık merkezi yer değiştiriyor gibi hissettim, basım da sarhoşmuşum gibi dönmeye başlamıştı.

Sonsuz derinliğin sizi kendine doğru çekmesinden daha güçlü birsey yoktur sanırım.

Tam basacağı düşüyordum ki, nazik ve güçlü bir elin ensemden beni yakaladığını hissettim.

Buradan sonra, tüm eşyalarımızı kendimiz taşımak zorundayız.

Tüm yükümüzü üç eşit parçaya ayıralım.

Kendisini hangi tehlikelerin bekliyor olduğunu umursamadan, Hans metanetle bu macerada rol almayı kabul etti, ve ben de onun kadar cesur olmayı basaramadığım için, utançtan yüzüm kızardı.

Teker teker inmeye başladık.

Her geçen dakika yukarıdaki ağıklığın ebadı daralıyordu. Fakat biz yine de inmeye devam ediyorduk!

Sast öğlen 1 de başlamıştık ve şimdi akşam onbirbuçuk olmuştuk.

Tüm iniş yaklaşık on buçuk saat sürdü.

Dikey bacanın tabanına vardık.

Buradan sonra yol yok mu?

Gecenin bu vaktinde bile hava henüz tam karamamıştı. Bu günün yorgunluğuyla, sert yatağım bile bana kus tüyü gibi gelmişti. Bir süre, uzanıp düşünceye daldım.

Oh evet sağda bir geçit var.

Fakat oraya yarım göz atacagız.

Buradan daha da aşağıya inmek için bir yol bulamayacağımızı ummuştum. Fakat artık ben de bu yola devam etmek istiyordum ve tüm yapmam gereken amcamın ve Hans'ın bana yardım edeceklerine güvenmekti.

Fakat, birkaç dakika içinde uyuymuştum.

Ertesi sabah, uyardıktan sonra, tünelden aşağıya doğru yolumuza devam ettik.

Şimdiden mi korktun? Daha henüz Dünyanın bacasına yeterince dalmadık.

Burası çok sessiz ve bu aşırı sessizlik beni çok ürkütüyor.

Barometreye bak, 29 dereceyi gösteriyor. Hala deniz seviyesinin üzerindesiz.

Henüz ada seviyesindeyiz ve gerçek yolculuğumuz başlamak üzere.

Başlamak üzere mi? Ama sadece beş gün yetecek suyumuz var, Biz...

Bol bol su bulabileceğiz.

Hangi rotayı izleyeceğimiz konusunda karar vermek üzereyken basımı yukarı kaldırdım ve incecik bir delikten bundan sonra bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüğüm, İzlanda gökyüzüne baktım.

Bir seçim yapmayı kolaylaştıracak herhangi bir iz olmamasına rağmen amcam bir an bile kuskuya düşmeden gidilecek yönü seçiyordu.

Yolculuğumuzun zorlu kısmı şimdi başlamıştı. Sans eseri, duvarlardaki bazı çatlakları girintili çıkıntılı merdiven niyetine kullanabiliyorduk. Yavaş yavaş aşağıya inmeye devam ettik.

Pusulamıza göre güneydoğu yönünde ilerliyorduk. Hava sıcaklığı olması gerekenden daha yüksekti, bu da inimizin dikey olmadığını aksine yatay olduğunu gösteriyordu.

Amca! Yukarıya doğru hareket ediyor olduğumuzu farkettim.

Yukarıya doğru mu? Bu nasıl olur?

Evet, yukarı doğru lav bölgesinden uzaklaşıyoruz. Toprak yumuşaklaşıyor. Bak!

Bu yerlârenin kabuk kısmına benziyor ki bu tür toprağa trilobit denir.

Lav kabuğunu terk etmiş olduğumuzu söylerken haklı olabilirsin.

Fakat bu tûnelin sonuna varana kadar bundan emin olamayız.

Öldükçe eminim. Bu susuzluğu nasıl halledeceğiz?

Dünya'nın bağırsakları içinde 1800 metre derindeydik ve bu su ana kadar kimsenin inmemiş olduğu bir derinikti.

Lav koridorunda ilerlemeye devam ettik. Donmuş Lav, bize doğal bir yürüyüş parkuru oluşturmıştı ve çok rahat ilerliyorduk.

Profesörün tek fikri vardı. İlerlemek! Yürüdü, kaydı, yuvarlandı, tekrar ayağa kalktı ve bu azmi beni hayran bıraktı.

Neredeyse tek kelime etmeden yola devam ediyorduk. 1299'deki son patlamadaki lev, bu tünel boyunca bir geçit oluşturmüştü.

Üçümüz için toplam sadece yarım tulum dolusu suyumuz kalmıştı.

Susuzluk hakkında korku öyküleri okumuştum ve susuzluğun tüm maceramıza ve hayatımıza rahatlıkla son verebileceğini biliyordum.

Ama bu gerçeği amcamla tartışmam tamamen anlamsızdı.

Aniden, kendimizi bir duvarın önünde bulduk. Öyle bir yere gelmiştik ki kayalar bile söyle diyordu: "Geçit Yok!"

Anlıyorum, eminim ki Sakussem'in takip ettiği yoldan gitmiyoruz.

Tüm yapmamız gereken geri dönüp başka bir tüneli takip etmek. Uç günden daha kısa bir süre içinde kanyonların tünelleri ayırdığı noktaya sizi geri götürmeye söz veriyorum.

Saskınıktan dilimi yutacağım.

Biraz gücümüz kaldıysa bile, yarın hiç suyumuz kalmayacak.

Cesaretin de mi kalmayacak?

Ne diyebilirdim ki? O gece, aşırı yorgunlukla derhal uyudum ve susuzluk kabusları gördüm. Dinlenmeden uyandım. O anda bir bardak içme suyu bir elmas madeni verirdim.

Dönüş yolculuğumuzun ilk gününün sonuna doğru suyumuz tamamen bitti.

Tüm içecek stoğumuzda biraz cindi. Fakat bu alkolü içki boğazımızı yakıyordu ve artık onu görmeye bile tahammül edemiyordum.

Hava sıcaklığı bunalıttı. Yorgunluktan fenalık geçirmek üzereydim ve birkaç defa yığılıp kaldım.

İç, evladım.

Durduk, hanka amcam ve değerli İzlandalımlar beni yatıştırmak ve rahatlatmak için ellerinden geleni yapıyor.

Bundan başka kalmadı. Mataramın dibini senin için saklıyordum.

Bu benim susuzluğumu tam olarak gidermese de, en azından biraz güç toplamama yarandı.

Suyumuz kalmadı, geri dönmek zorundayız.

Amca?

Bu keşif gezisini ben başlattım sonuna kadar devam edeceğim ve kesinlikle vazgeçmeyeceğim.

Hans'ı da yanına al ve beni benimle bırak.

Amcamın da yolculuğun yorgunluğu ile ve su yokluğuyla mücadele ediyor olduğunu farkındaydım.

Geri dönmek zorundayız!

Onu da, zorla da olsa, yanımızda götürmeliyiz. Beni duyuyor musun? Anlıyor musun beni?

Rehberimiz garip bir sakinlikle ve anlamsız bir ifadeyle bana bakıyordu. Kırını bile kıpırdatmadı. Put gibi durdu. Sonra başını salladı ve parmağıyla amcamı gösterdi.

Sakin ol Henry! Senden bir gün daha istiyorum.

Bu bir gün içinde eğer su bulamazsak, sana yemin ederim yeniden Dünyanın yüzeyine döneceğiz.

Her ne kadar bu durumdan nefret etsem de, amcamın bana bu sözü verirken ne kadar üzülüşünün ve zorlandığının farkındaydım. Bu koşullar altında, bu öneriyi kabul etmeyi, ne yapabilirdim ki?

Ayak izlerimizi takip ederek, ikinci tünelden geçerek işimizi tamamladık. Bu sefer de devasa bir granit duvar yolunuzu kesmişti.

Saat 8 olmuştü ve hala sudan iz yoktu. Çektigim eziyet had safhaya varmıştı.

İmdat! İmdat! Oluyorum!

Kulaklarımı dört açıp bir su sızıltı duymaya çalışıyordum fakat hiçbirsey duymıyordum.

Herşey bitti!

Son gördüğüm şey acı ve mutsuzlukla buzlaşmış bir suratlı ve gözlerim kapandı.

Gözlerimi yeniden açtığımda, yol arkadaşlarımdan yanbasımda uzandıklarını gördüm. Kimdiymişlerdi. Uyuyorlar mıydı? Yoksa ölmüşler miydi?

İçinde bulunduğum bu durumda, gün ışığı tekrar görülmeyi hayal etmem tam bir çığlık olurdu.

Hareket edecek gücüm olmamasına rağmen, birşey beni uyandırdı. Çok hafif ama belirgin bir ses duydum ve Hans'i elinde lambayla yunırken gördüm.

Hans bizi terk ediyor.
Hans... Hans! Eğer sensen geri dön!

Fakat, Tünelde yukarı doğru tırmanmak yerine, aşağıya doğru inmeye devam ediyordu. Eğer bizi terk edecek olsaydı, yukarı doğru ilerlemeliydi.

Bu mantığı yürüttüğümde biraz sakinleştim ve içime bir umut doğdu.

Vatten.

Vatten? Sul Nerede? Hvar?

Nedat.

Asağda!

Konuştugu dil hakkında tek bir kelime bile bilmiyordum fakat garip bir içgüdüyle, ne söylüyorsa anlıyordum.

Derhal tünelin dibine doğru inmeye başladık.

Bir saat sonra, çok tıradık, çok bildik bir gürültünün kayadan duvarlar arasından geldiğini duydum... bir selâlinin uzaktan gelen gümbürtüsüydü bu.

Bir yeraltı nehri... etrafımızda akıyor.

Bu gürültünün solumuzdaki duvardan geldiği kesindi... kükrüyor, çarpıyor, fısıkıyor ve düşüyor.

Duyabiliyorum onu!

Kayanın arkasınday!

Hans, akıntının gürültüsünün en yoğun duyulduğu noktayı araştırarak tespit etti.

Dünyanın bu bölgesinde bir kazmayla bir duvan delmekten daha tehlikeli bir şey olamazdı muhtemelen.

Yaklaşık bir saat boyunca uğraştık ama oniki saat gibi geldi, sabırsızlıktan çığırarak giydim.

Ben.. ben çok önemli birsey keşfettim.

Sıcaklık yasalarına göre, buradaki sıcaklığın yaklaşık 1800 derece olması gerekirdi.

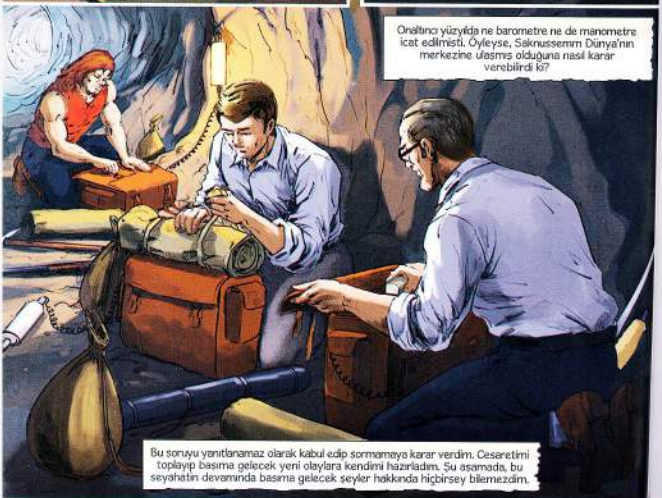
İçinde bulunduğumuz tünelin donmuş lavlarla kaplanmasından dolayı için ısıyla yalıtıldığını kabullenmek istiyordum ve bu koruyucu kabuğun yüksek sıcaklık yaratacak ısıyı geçirmedigini forzediyordum. Fakat amcamın başka bir fikri vardı.

Bilm adamları yanıyordu ve sıcaklık yükselişini yanlış hesaplamışlardı.

Hislerine kulak ver!

Amcamla uzun ve sonuç vermeyecek bir tartışmaya girmeksizin, mevcut durumu olduğu gibi kabullenmeye karar verdim.

Onaltıncı yüzyılda ne barometre ne de manometre icat edilmisti. Öyleyse, Sekizusmınn Dünya'nın merkezine ulaşmış olduğuna nasıl karar verebilirdi ki?

Bu soruyu yanıtlanamaz olarak kabul edip sormamaya karar verdim. Cesaretimi toplayıp basma gelecek yeni olaylara kendimi hazırladım. Şu aşamada, bu seyahatin devamında basma gelecek şeyler hakkında hiçbirsey bilemezdim.

Sonraki iki hafta boyunca, kayda değer birşey yaşamadık.

Amca?

Ama bahsettiğim olay inanılmaz berbat. Simdi bile, bu olayı düşündüğümde, tüylerim ürperip kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

7 Ağustos'ta ve Dünyanın yüzeyinden 100 mil aşağıydık.

O unutulmaz günde, grubumuzun önünde yürüyordum. Granit duvarın katmanlarını inceliyordum. Ve kendimi tamamen isime vermistim.

Amca?
Hans?

Aniden durdum ve çevremi kolaçan ettiğim de yapayalnız olduğumu fark ettim!

Ayak izlerimi takip ederek en az 15 dakika yürüdüm. Kendimi oldukça çaresiz hissederek durdum ve etrafa bakındım. Hiçkimse yoktu.

Hans?

Cevap yoktu.

Gidilecek başka bir yol da yoktu. Tek yapmam gereken geri dönmektir.

Tabii ki, kaybolmadığımı ispat etmenin tek yöntemi nehir boyunca ilerlemeye devam etmekti.

Vanıyla bana huzur vermiş olan Hansback ırmağının sakin akan sularına ellerimi sokarak güven tazelemek istedim.

Korkumu tahmin edin! Kupkuru, sert ve tozlu bir yolda ilerliyordum. Güvenliğim nehir bir anda yokolmuştu.

Çaresizliğimi ifade edebilecek sözcük bulamam. Canlı canlı yakılıyor gibiydim, açlık ve susluktan yavaş yavaş ölmeye mahkum edilmistim.

Kuru ve katı kaya zemin üzerinde emeklemeye başladım. O kadar kuru başka birsey görmemişim.

Bu nehrin izlediği yolu nasıl kaybetmişim? Ortamdaki garip sessizlikten anlamış olmalıydım zaten!

KAYBOLMUŞTUM
KAYBOLMUŞTUM

Yolumu tekrar bulmaya yarayacak hiçbir iz yoktu.

Dünya'nın 100 mil kalınlığındaki kabuğunun ağırlığını omuzlarımda hissediyordum! Aynı Atlas'ın Dünya'yı sırtlamış olduğu gibi! Bu ağırlık altında ezilmiş hissediyordum kendimi.

Öyle bir durumdu ki bu, dünyanın en sakin insanı bile anında delirirdi.

Kendimi, içinde bulunduğum bu durumdan kurtarmak için tamamen çaresiz hissettiğim için diz çöktüm ve Tanrı'ya yalvarmaya başladım.

Garip bir çaresizlik duygusu içinde, lambanın ışığını da giderek sönükleştğini farkettim.

İçine düştüğüm mu karanlık tüm hisler kaybetmeme sebep oldu.

Aklımı kaybediyordum.
Aşırı acı çekiyordum.

Çıkmış olmalıydım, ne yaptığımı
bilmiyordum.

Bu labirentte, hangi yöne gittiğimi bilmeden, kasmaya
başladım. Çıkmış gibi daima aşağıya doğru koşuyordum...

...tıpkı bir yeraltı yaratığı gibiydim.
Çığlık atıyor, kükrüyor, uyuyordum
ve tüm vücudum yara bere içinde
kalıncı...

...Düşüp kalkıyordum, yüzümden
yere damlayan kanı içmeye
çalışıyordum...

Nereye gidiyordum böyle? Bilmem inkansızdı.
Ne yapıyor olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Birkaç saat böyle geçti. Uzun bir süre sonra gücüm
tamamen tükünce yere düştüm ve bayıldım.

Ayıldığımda, yüzüm sırtımdı fakat sonradan farkına vardım ki bu ıslaklık gözyaşlarım yüzündendi. Ne kadar baygın kalmış olduğumu bilmek benim için önemliydi.

Dikkatli bir şekilde yeniden dinledim. Kulagımı duvara dayadım ve bu sesin en zayıf yankısını dinleyerek ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Henry, evlat!
Neredesin?

Kayboldum!
Lambam söndü.
Nehir yok oldu.

Cesaretini topla
Henry. Seni
bulacağız.

Bu mucizevi umut verici konuşma, umut verici sözcüklerle son bulmuştı. Cümleler tünellerin karmakşık labirentinden kulagiime ulaşmıştı.

Sesinin bana ulaşması 20 saniye sürdü.

Ki ses saniyede 300 metre hızla ilerlediğine göre bizden 6000 metre uzaktasın.

Bir kere daha Tanrı'ya şükrettim. Tanrım bana arkadaşlarımdan sesinin ulaşmasını sağlamıştı.

Birbirimizin sesini duyabiliyoruz, sadece birbirimize dokunamıyoruz.

Fakat umudunu kaybetme! Yakında buluşacağız Henry!

Farkına varmıştım ki eğer bu uzaklıktan ancak benim sesimi duyabiliyorsa, aramızda sesin iletimini engelleyecek katı bir cisim olamazdı.

Cesaret Henry!

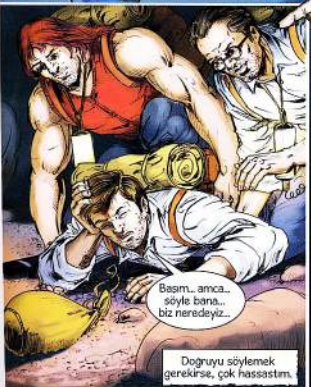
Aniden altındaki zemin yok oldu.

Ayaklarının üzerinde durmaya çalıştım fakat yürüyemediğimi farkettim. emeklemek zorundaydım.

Ellerinin üzerine düştü!

Yaşıyor! O yaşıyor!

Bu sözcükleri duymak beni yeniden hayata bağlamıştı, özellikle de peşi sıra gelen sefkat.

Başım... amca... söyle bana... biz neredeyiz...

Doğruyu söylemek gerekirse, çok hassasım.

Rüya görüyorum sandım, bir an böyle düşündüm.

İşığı görebiliyorum... rüzgârın estğini duyabiliyorum... dalgaların sahile vurduğunu duyuyorum gıldırım sanırım.

Evet, evlat. Yakında sende görüp arılayacağın ki bilim keşfetmiş olması gereken her şeyi henüz keşfedemedi.

Merakım her geçen dakika artıyordu.

Ve gözlerim yeniden ışığa alıştığında, geniş, engin bir su kütlesi gördüm. Eger bu bir okyanus değilse bir göl olmalıydı ve sonsuz enginlikte gözümün önünde uzanıyordu.

Tepemizde biriken su buharı gökyüzünü güneş gibi aydınlatıyordu. Fakat tam da güneş denilemezdi çünkü ortamı ısıtmıyordu.

Su kütlesinin kıyılar ise engin uçurumlar ve dik yamaçlarla doluydu, bunlarda dalgaların çarpma etkisiyle oluşmuş olmalıydı.

Deniz mi? Deniz!

Kesfetmek için kendini iyi hissediyor musun?

Evet, merkezi Deniz. Gelecekte hiçbir keşif bunu benim bulduğumu inkar etmeyecek, ve bu yüzden, buraya isim koyma hakkı bana ait!

Bir iç deniz özelliği taşıyan bir okyanustu bu. Vahşiydi, soguktu, el degmemisti ve korkunçtu!

Kendime sorup duruyordum, baygın mıydım? Uyanık mıydım? Rüya mı görüyordum? Sarımsı beyinim hayali seslerin etkisi altındaydı hala. Faka gözlerim ve kulaklarım da yanıyor olamazdı.

Bu beklenmedik gelişmenin yarattığı heyecan yanaklarımı yeniden renk geçmesini sağladı. Bu buluş sayesinde kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

Amcamın refakatinde, ilginç müthiş bir görüntüye yönlendirilmişt.

Bu bir orman. Bu orman-
dekiler.

Bu sık orman, uzun gövdelerin üzerinde yarım küre şeklindeki şapkalarla dolu bitkilerden oluşuyordu. Ormanın içine ulaştığımızda devasa ağaç benzeri bitkilerin yanına ulaştığımızda şaşkınlığım yerini hayranlığa bıraktı.

Gözümün önünde duran şey Dünya'nın en sıradan varlığını devasa oranlarda büyütülmüş haliydi.

...mantar çevrene
bir bak! Botanikçilerin
hiçbiri böyle bir şey
görmemiştir.

Bunlar tarih
öncesi çağdan
kalmış olmalı
ve...

...kemikler... bir
dinazora ait! Dünya'nın
yüzeyinin 100
mil altında hem de!

Neden olmasın?
o zamanlar
Dünya'nın kabuğu
elastikti.

Görünüşe göre
büyük miktarda toprak,
yankılardan aşağıya kayı-
rak üzerindeki hayat formleri
da buraya sürük-
lenmiş olmalı.

Sırada ne var?
Aynı yoldan
Dünya'ya mı
döneceğiz?

Dönmek mi?
Hayır, tabii ki
hayır!

Çevreme dikkatlice bakarak, ufka kadar olan
bölgeyi gözlemle tarayıp bu ıssız sahilde hareket
eden canlı aradım ama göremedim.

İyi de tüm bu kütükleri nereden buldunuz?

Evlâ, burada denizin etkisiyle minareleşen çam, palmye ve köknar kütüğü var. Bunlara fosileşmiş odun diyoruz.

O zaman tıpkı diğer fosileşmiş odunlar gibi, bunlarda tas gibi sert olmalı ve suda batarlar.

Bazen bu dediğin doğrudur. Fakat bu kütüklerin çoğu fosileşme dönüşümünün ilk aşamasını geçmiştir ve buda suda yüzebilir demektir. Bak!

Bir an için gözden kaybolduktan sonra, kütük yeniden su yüzeyinde belirdi ve gelgit etkisiyle yüzmeye başladı.

İkna oldun mu?

Kesinlikle ikna oldum ama hala inanımı güç geliyor.

Dünya'nın merkezine yaptığım bu seyahat çoğu bilimsel verilerin aksini ispatlıyordu.

Ertesi akşam salın imalatı bitmişti. Ortak çabamızla salı suya indirdiğimizde su yüzeyinin altındaki bu su kütlelerine Merkezi Deniz adı Profesör tarafından verilmişti, ve hareket ettirmiştik.

Benim rıhtımda seyahatinizde unutulmadı salımla
denize açıldığımız koya onun adını vererek, Gretchen
Limanı dedik.

Bakın bir
mersin balığı!

14 Ağustos'ta denize açıldığımızda rüzgâr
kuzeydoğu yönünde esiyordu. Rüzgâr
arkamıza almıştı, böylece bir saldan
bekleyebileceğiniz hızdan daha da süratli
hareket ediyorduk.

Her özelliğini not ederek, Profesör
yakaladığımız balığı inceledi.

Bu balık nesli
tükenmiş bir
familyaya ait.

Bu türün sadece
fosilleri mevcut
dünyamızda.

Eğer gözlerimiz bizi yanıltmıyorsa, bu
sular nesli tükenmiş balıklarla doluydu.

— ve hiçbirinin gözleri yoktu ve bu
hayallerimin de ötesindeydi.

Ufka bakarak etrafı inceledik.
Tamamen ve garip şekilde heryer
ıssızdı.

Harika bir esinti,
mükemmel bir deniz. Oldukça hızlı
ilerliyoruz ve eğer hesaplamalarda
yanılmıyorsam yakında karaya varacağız.
Ve karaya ayak bastığımızda
bu salı terkettiğim için pek de
üzülmeyeceğim.

Profesör seyahat etmemiz gereken mesafeyi yaklaşık 40 fersah olarak hesaplamıştı. Bu mesafenin yaklaşık 3 katını katetmiştik ama hala görünürde bir kara parçası yoktu.

Saknussem'in bildirmiş olduğu rotayı takip ettik, yanlış yönde gidiyor olamayız.

Saknussem de bu suda seyahat etmiş mi?

Korkarım bildirilen rotayı yanlış çözümlenmiş olabiliriz.

SPLASHH

16 Ağustos'tu ve amcam derinliği ölçebilmek için halatı bağladığı bir kazmayı suyun içine saldı. En az 200 kulaç derinlikteydik.

Kazmayı sudan çıkardığımızda, kazmanın sapından bazı izleri farkettik.

Diş izleri!

Hiç şüphe yoktu! Bu azı dişlerine sahip yaratık korkunç birşey olmalıydı!

Soyu tükenmiş bir ırka ait, bir köpekbalığından daha saldırgan bir balıktan daha vahşi bir yaratık suyun içinde bize saldırmak için mi bekliyordu?

Sonra aniden olan oldu!

SSSSSHHHH

Salmız kabaran sularla olusan bir su dağının tepesinde en az yirmi kulaç yükseliş düştü

Devasa bir canavar! Kaç tane bunlar?

Bu ne yahu?

En korkunç kabuslarımdan görmüş olduğum canavarlardan çok daha dehşet verici bir grup deniz canavarının kapışmasını, korku, şaşkınlık ve umutsuzluk içinde izlerken donup kalmıştık.

Tarih öncesi yaratıklar!

Bir Plesiosaurus ve bir Ichthyosaurus.

KREEE

Bu dehşet verici canavarlar birbirlerine saldırırken salmıza yaklaştılar ve salmızı müthiş bir hızla savurdular.

Doğüstü büyüğe sahip bu canavarların en küçüğü bile salmızı kolaylıkla peramparcı edebilirdi.

Kesin acı verici sonumuz gelmiş gibiydi.

Bir atış yaparak şansımı denemeye karar verdim...

Fakat oniden Has bana engel oldu.

Hedefledikleri bizler değildik.

Açıkça görebiliyorduk ki, bu iki canavar birbirlerine öldüresiye saldırıyordu.

Canavarlar önce salımaza yaklaştılar, sonra da oldukça uzaklaştılar. Bu devasa yaratıklar birbirlerine öldüresiye darbe vuruyordu.

Salmızı batırarak kuvvette dalgalarımlar yaratan su kütlelerinden dağlar oluşturmuyorlardı. Çoğu defa neredeyse batıyorduk.

Aralarındaki mücadele yaklaşık iki saat sürdü. Ateş etmeye hazır halde bekliyorduk. Aniden yaratıklar su altında kayboldular ve arkalarında derin bir girdap bıraktılar.

Canavarın uzun boynu kanyan yarasanın da etkisiyle kıvrıldı düzeldi, dev bir kamy gibi su yüzeyini dövdü ve can çekisen bir solucan gibi halkalandı ve en sonunda hareketsizce suya boylu boyunca uzandı.

20 Ağustos'ta ufuk, tüm gölgeler ve karanlıklardan anımsı şekilde penidiyordu.

Bu volkanik adayı benim adımla vafit ederek aramızda bırakıp yola devam ettik.

Hayır, bu bir ada. İzlanda'da sıkça rastlandığı gibi, bir gayzer ya da bir su fışkırı var. Bu büyüklükteki su veya buhar jetleri gerçek bir doğa harikasıdır.

Katettığımız mesafeyi ölçmek için bazı hesaplamalar yapabilmek amacıyla bazı gözlemler yaptım. Gretchen Limanından ayrıldığımız andan beri 270 fersah gitmiştik ki bu 800 deniz milinden fala bir yoldu.

Bir fırtına geliyor.

Biz bu yüzdən İzlanda'dan 620 fersah uzaktaydık ve İngiltere'nin altında olmalıydık.

Ertesi sabah, saat 10 gibi fırtına şiddetini artırarak daha da tehlikeli hale geldi.

Yelkeni toplamalıyız.

Hayır, hayır, yüz kere hayır. Bırak rüzgâr elinden geleni ardına koymasın, bırak fırtına bizi nereye sürüklerse sürüksün. Salımızın binlerce parçaya ayrılacağını bilsem de yelkenleri toplamayacağım.

Ufuk aniden ve vahşi bir şekilde değişti. Her yönden rüzgâr esmeye başladı. Rüzgâr küfredi, savurdu, yükledi ve sanki tüm ibisler iplerini koparmış gibi bir fırtına başladı.

Sadece yüklerimizi değil, aynı zamanda kendimizi de salın direğine bağladık.

Yağmur ufuktan üzerimize doğru bosalen bir selale helini aldı ve çıldırtıcı bir hızda yol almaya başladı.

Kaybolduk.

Henry Adası'ndan ayrıldığımız o ana kadar 200 fersah yol almıştık.

Üç günden beri birbirimizin konuştuklarını duyamaz haldeydik. Ağzlarımız açıldı, dudaklarımız kıpırdıyordu. Fakat tek bir kelimeyi bile anlayamıyorduk. Ağzlarımızı diğerlerinin kulaklarına dayasak bile ne dediğimizi anlayamıyorduk.

Bir an bile yıldırım düşmesi durmadı. Her yere, her yere düşüyordu.

Yıldırımın en ufak parçası bile bir ateş topu gibiydi. Saldaki her metal parçacığı mıknatıslanmıştı, çiviler bile. Ayaklarını bile oynatamaz hale gelmiştim.

Bizi de elektrik vurdu. Sanki canlı canlı ateşe atılmış gibi hissettik, elektrik akımı tüm vücudumuzu kavuracak gibiydi.

Ne yoğun bir acıydı. Tanrıml!

Uzerimizde bir ates topu patlamis gibiydi.
Sonra hersey bitti ve karanlik cöktü
uzerimize!

Amcamın, salımızın üzerinde hareketsiz bir
sekilde yatıyor oldugunu görebildim sadece.

Berbat ve saldırgan fırtına devam etti. Simsek ve
yıldırımlar daha parlak ve belirgin hale gelip tüm
atmosfere dehşet saldılar.

SHOOOSH

Nereye gidiyoruz diye sordum kendime ve bir yankı
cevap verdi, nereye? Hala su üstünde miyiz? Evet, ve
inanılmaz bir hızda sürüklenmeye devam ediyoruz.
İngiltere'nin altından geçmiştik, Fransa'nın da altından
geçmiştik, muhtemelen tüm Avrupa'nın altından da.

Uzaktardan dehşet verici bir ses daha duyuldu. Bu sefer,
çok da uzak olmayan mesafedeki kayalıklara dalgalar
çarpıyordu ve sonra...

SHOOOSH

... beni dalgaların yuvarlayıp sürüklediğini
ve fırlattığını hissettim. Eğer ölümden
kurtulduysam ve...

Henry Adas'ndan ayrıldığımız o ana kadar 200 fersah yol almıştık.

Üç günden beri birbirimizin konustuklarını duyamaz haldeydik. Ağzılarımız açıldı, dudaklarımız kıpırdıyordu. Fakat tek bir kelimeyi bile anlayamıyorduk. Ağzılarımızı diğerlerinin kulaklarına dayasak bile ne dedikimizi anlayamıyorduk.

Bir an bile yıldırım düşmesi durmadı. Her yere, her yere düşüyordu.

Yıldırımın en ufak parçası bile bir ates topu gibiydi. Saldığı her metal parçası mıknatıslanmıştı, çiviler bile. Ayaklarını bile oynatamaz hale gelmiştik.

Bizi de elektrik çarptı. Sanki canlı canlı ateşe atılmış gibi hissettik, elektrik akımı tüm vücudumuzu kavuracak gibiydi.

Ne yoğun bir acıydı, Tanrım!

Üzerimizde bir ateş topu patlamış gibiydi.
Sonra herşey bitti ve karanlık çoktu
üzerimize!

Amcamın, salmızın üzerinde hareketsiz bir
şekilde yatıyor olduğunu görebildim sadece.

Berbat ve saldırgan fırtına devam etti. Simsek ve
yıldırımlar daha parlak ve belirgin hale gelip tüm
atmosfere dehşet saldılar.

SHOOOSH

Nereye gidiyoruz diye sordum kendime ve bir yankı
cevap verdi, nereye? Hala su üstünde miyiz? Evet, ve
inanılmaz bir hızla sürüklenmeye devam ediyoruz.
İngiltere'nin altından geçmiştik, Fransa'nın da altından
geçmiştik, muhtemelen tüm Avrupa'nın altından da.

Uzaklardan dehşet verici bir ses daha duyuldu. Bu sefer,
çok da uzak olmayan mesafedeki kayalıklara dalgalar
çarpiyordu ve sonra...

SHOOOSH

... beni dalgaların yuvarlayıp sürüklediğini
ve fırlattığını hissettim. Eğer ölümden
kurtulduysam ve...

...eger vücudum kayıkların keskin yüzeylerine
çarpıp parçalanmıyorsa, bunun tek sebebi Hans'ın
güçlü kollarının bana yardım etmiş olmasıdır.

Bu cesur İzlandalı beni dalgaların
bana ulaşamayacağı bir
mesafeye taşıyıp, vücudumu
kavuran kumların üzerine
bıraktı.

Bu sonsuz
denizin sonuna
vardık.

Sana bir soru
sormama izin
ver, amca.

Tabii ki Henry.
istersen bir
düzine soru
sor.

Bir tane yeter
bana. Nasıl geri
döneceğiz?

O zaman
yapmamız gereken ik
seylerden biri de salı
tamir etmek
olmalı.

Geri dönmek mi?
Neden henüz varma-
mısen dönmekten
bahsediyorsun?

Dünya'nın merkezine
vardığımız zaman ya değil
bir yoldan ya da geldığımız
yoldan geri döneriz.

Hans bize yemek hazırlamıştı ama ben bir parça bile
yiyemedim. Sonra hepimiz, üç uykusuz geçen gecelerin
ardından derin ve acı dolu bir uykuya daldık.

Ertesi gün hava mükemmeldi. Gökyüzü ve deniz sakinliğe kavuşmuştu. Bu berbat fırtınadan hiçbir eser kalmamıştı.

Hans, Silahlarımız hariç, geri kalan tüm yükümüzü kurtarmayı başarmıştı.

Barutumuz, aletlerimiz, cihazlarımız ve en az dört ay yetecek kadar erzacağımızı kurtarmıştık.

Sorun ne?

Pusulula güney yerine kuzeyi gösteriyor.

Deniz yerine sahil mi gösteriyor? Fakat...?

İnanılmak istemese de, hiç kuşku yokki, fırtına sırasında farkına varmamış olduğumuz bir yön değişimi yaşamıştık rüzgarda.

Esen rüzgar çoktan aynılmış olduğumuz sahile geri getirmişti salmızı.

Yeriden kuzey kıyısına varmış olmamıza rağmen, başladığımız noktadan çok farklı bir yere çıkmıştık.

Ben vaz-geçmeye-ceğim!

Sal yanına kadar tamir edilmiş olurl! Heydi, o zamana kadar sahili inceleyelim.

Hens'i önemli işiyle başbasa bırakarak sahil turumuza başladık.

İmkansız bir şey için mücadele etme-nin anlamı yok ama! mantığının sesini dinle!

Bana kaderimin bir oyunu mu bu? Neden başıma geliyor bu benim, her şey bana karşı mı? Ben pes etmeyeceğim!

Bu sıradışı keşfi gerçekleştirmek için yola çıkmış olan Profesörün üstesinden gelmiş olduğu şeyi açıklayabilmem için tüm bilgim ve inançım yetersiz kalıyordu.

Sahilde zorlukla ilerlemeye devam ettik, ta ki bir iskelet yığınıyla karşılaşana kadar. Burası devasa bir mezarlık andırıyordu.

Henry, evlat!

Bu bir insan kafa-tası!

Tarih öncesi canavarların ze kemik koleksiyonunun önu sasknıkla ayakta duruyor

Bir kitap düşkününün zamanda yolculuk yaparak iskenderiy kütüphanesine gittiğini hayli ed

Biz seyahatimize başlamadan önceki günlerde Dünya yüzeyinin 5 metre altında bir insan kemigi bulunmuştu. Su ana kadar kendi türünde bulunmuş olan ilk fosildi. Bu fosilin çevresinde de bazı taş el aletleri bulunmuştu.

İki milyon yıl önceden kaldığına inanılan bu insan fosili söz konusu çağa ait bazı bilimsel şüpheleri de ortadan kaldırmıştı. En kuşkucu bilim adamları bile sonucu kabullenmişlerdi.

Mastodonlar gibi tarih öncesi yaratıklardan bile önceki çağlarda mı yaşamış bu insanlar yani?

Ve biz, Dünya yüzeyinin metrelerce altındaki bu reddedilemez kanıtı bulmuştuk.

Çağlar öncesi periyoduna ait hayvan ve insan kalıntılarını bir arada görmüştük.

İyi de, acaba toprak kayması sebebiyle mi bu kalıntıları birarada bulmuştuk...

... yoksa bunlar burada mı yaşamıştı?

Canlı halde olan dev balıkları ve deniz canlılarını görmüştük.

Acaba bu devasa su kütesinin ısız sahillerinde yaşayan yaratıl insanları mı vardı burada?

Yarın saat boyunca, iskeletlerle tıkabasa dolu bir zemin üzerinde yürüyerek ilerledik. Devam etmemiz için bizi motive eden şey merakımızdı. Acaba bu bölgede bizi başka hangi sürprizler bekliyordu?

Ortamdaki ışığın parlaklığı çok uzaktaki ağaçların üzerinde duran ufak cisimleri bile görmemizi imkân veriyordu. Bu yüzden harekete geçebilecek devas yaratıkları da görebileceğimizi düşünüyorduk...

Haydi! İleri İleri!

Haydi gel evlat! Şuraya yakından bir bakalım.

...mesela bir mastodon sürüsünü görebilirdik... Üstelik fos değil, canlı halini. Bu tarih öncesi çağa ait mamutların c ağaçları kökünden sarsan küremelerini de duyabilecek

Hayır! Unutma, silahımız yok!

Bu canavarlardan hiçbirinden insanoglu silahsız kurtulamaz.

Yanılıyorsun, Henry. Şuraya bak!

Bir insana benziyor aynı bizim gibi görünüyor bu bir insan!

Gözlerime inanamamıştım.

Bu imkansız!

Çok ama çok uzundu. Kafası bir bufalonun kafası kadar kocamandı ve sık saçları uzun bir yele sekindeydi. Terih öncesi çağdaki bir mamutun yelinesine benziyordu.

Çok da uzak olmayan bir yerde, dev bir ağacın gövdesinin yanından geçen şey bir insandı bu yeraltı bölgesine ait bir türdü.

THUMP
THUMP

Saskınlıktan donup kaldık tek kelime konuşmadan.

İmkansız gibi görünse de gerçek.

Bizim her an farkımıza varabiliirdi, bu yüzden kağıtmaktan başka sansımız yoktu.

Çabuk ol!

Amcamı çekip pesimden sürükledim ve hayatında ilk defa beni durdurmaya çalışmadı.

Onbeş dakika boyunca hiç durmadan koşarak bu canavarın bize ulaşamayacağı kadar uzak bir yere gidebilmiştik.

AAAAAAAAAA

Buna inanıyorduk! Kulaklarımız da gözlerimizde bizi yanıltmış olamazdı ya! Görmüş olduğumuz yaratığı görmeyi hayal bile edemezdik daha önce.

Koşmaya devam ettik ve sanırım içgüdüyle Merkezi Deniz'e yöneldik.

Buradaki kaya tipleri bana oldukça tanıdık geliyor. Sanırım eğer bu sahilde yürümeye devam edersek, yakında Gretchen Limanı'na varacağız.

Bu durumda, yapmamız gereken şey, salmıza geri dörmek olacak. Yanımadığına emin misin Henry?

Bana oldukça tanıdık gelen bir kıyıya ulaştık.

Eğer haklıysan, kendi ayaklarımızı rastlatmamız lazım. Fakat, daha önce buraya gelmiş olduğumuza dair herhangi bir belirtiye rastlamadım henüz.

Ben bir şey gördüm!

Neymiş o?

Paslı bir ok ucu buldum.

Bunu buraya ben getirmedim. Daha önce de hiç görmedim. Bunun sana ait olduğuna emin misin?

Böyle işe yaramaz bir silahı neden buraya getirdin ki?

İyi de bu çok garip. Bu Hans'a da ait olamaz.

Ve bu çelik, tas devri ya da bronz çağına da ait olamaz.

Hakkısın Henry. Bu ok ucu, onaltıncı yüzyılda erkeklerin bellerine takmaktan hoşlandığı bir çeşit saldırı silahıydı.

Ne demek istiyorsun amca?

Bu silah ne bana, ne sana, ne Hans'a, ne de Dünya'nın bu bölgelerinde yaşayan yaratıkların herhangi birine ait değil.

Ama bu silah, ismini buralarda bir yere kazınmış olması gerektiğini düşündüğüm bir adama ait. Bu adam Dünya'nın merkezine giden yolu işaretlemek için bu ok ucunu kullanmış olmalı. Haydi etrafı araştıralım.

Kaya duvar boyunca yürümeye devam ederek en ufak bir çatlak bile dikkatlice inceleyip bulmaya çalıştığımız tünelde bir geçit aradık.

Sonunda koskocaman bir kayanın altında karanlık ve ılgınarabı bir tünelle açılan bir geçit bulduk.

A...S...

Amme Saknuşemmm. Emindim, Amme Saknuşemmm.

Haklıydım. Gördün değil mi? Haklıydım.

Orada kare şeklindeki bir granit tablanın üzerine kazınmış iki büyük harf buraya bizden önce bir cesur gezginin varmış olduğunun ispatıydı.

27 Ağustos'tu ve artık hiçbirsey
inkansız değildi.

Bu adam harika
ve muzaffer bir dahi.
Buraya Saknussem'nin Bur-
nu adını verelim onun
hatırına.

Haydi Hans'ın
yanına geri dönüp
sak buraya
getirelim.

Sakin rehberimizin yanına geri
döndüğümüzde, onun seyahat için çoktan
hazırlanmış olduğunu gördük.

Derhal sağımıza binerek bulmuş
olduğumuz tünelin girişine geri döndük.

Heyecan ve keyiften sarhos
olmuş gibiydik.

Tünelin ağzı yuvarlaaktı. İçeri girdikten
sonra ilerleyişimize devasa büyüklükte
bir granit duvar son verdi.

Bu duvarın soluna, sağına üstüne altına baktık ama
hiç yararı yoktu. Bir geçit veya başka bir tünele dair
hiçbir iz bulamadık.

Amme Saknus-
semm de bu granit
engele mi
takılmıştı?

Sanırım bu bir
sarsıntı sonucu oluşmuş.
Haydi kazmalarımızla
çalışmaya
başlayalım.

Bu işe yarımaz ama
barut kullanabiliriz.

İş başına
Hans, iş
başına!

İzlanda'lı sağa gitti ve bir balyozla geri döndü. Bu balyoz
ne granit duvarlara bir delik açmaya bu deliği de
derinleştirmek için çalışmaya devam etti.

50 kilo ağırlığında barut emdirilmiş malzemeyi alabilecek
büyüklükte bir delik açmıştı. Bu duvarda kullanacağımız bu
patlayıcının tahrip gücü normal bir baruttan daha fazlaydı.

Fitili tutusturmak için izin aldım.

Kaçmak için on saniyemiz var. Fitili uzaktan tutuştur.

Tünelin ağzına doğru, elimde fitilin ucunu tutarak koştum.

Hazır mısın?

Hazırım.

On..

Dokuz..

Sekiz..

Yedi..

Altı..

Beş..

Dört..

Üç..

İki..

Bir..

KA-BOOM

İnsanoglunun gücü karşısında granit duvar parçelara ayrıldı.

Kayalar, bir perde misali iki yana savruldu.

RUMMMBBBEE

Patlamanın etkisiyle oluşan yersarsıntısı her yerde çatlaklar ve havalandırma boşlukları oluşturmuştu.

Oluşan büyük körfezden içeri dalan deniz suyu bir girdap oluşturmuş ve salımız girdabın merkezine doğru sürüklenmeye başlamıştı.

Hiç kustu yok ki, Saknussem de bu yolu takip etmişti, fakat onun yapmış olduğu gibi huzur içinde aşağıya doğru yürüyerek devam edeceğimize, bu devasa denizi de pesimiz sıra aşağıya sürüküyorduk.

SSSEOOOSH

Yarıncan geçtiğimiz kaya duvarları
referans alarak hesapladığıma
göre en aşağı saate 100 mildi.

Yükümüzün çoğunu kaybetmiştik. Tek bir balta,
çekici veya kazmamız bile kalmamıştı artık.

Ve en kötüsü de sadece bir
günlük yiyeceğimiz kalmıştı.

Bu kesif gezisi mutlak ve kor-
kunc bir ölümü işaret ediyordu.

Işık yokalmıştı ve karanlık içinde bir
hava akıntısı hissediyorduk sadece.

İniş daha da dikleşmişti. Saniyem artık aşağıya
doğru kaymıyorduk sadece düşüyorduk.

Aniden bir sok yaşadım. Sağımız hiçbir yere
çarpmamıştı ama ilerleyiş aniden sona ermişti. Bir
su kütleşi bize çarptı.

Boguluyorum
sandım.

Ama, birkaç saniye içinde tekrar
nefes alabildim ve ciğerlerimin
tüm gücüyle havayı içime
gektim.

Amaçmın ve Hans'ın beni kollarından
kavramış olduğunu farkettim ve sonra
yine sürüklenmeye başladık.

Uzaklardan birşeyin bize doğru geldiğini
farkettiğimde kanım dondu.

Suyun üzerinde yüzerek hareket
ederken pedala benzer birşey
kullanıyor gibiydi.

Gözlerim yuvalarından fırlamış
gibi baktım ona. Bir bakışta bu
yaratığın bir canavara
benzediğinin farkına vardım.

HEHE!

Eski yüzyıllardaki bilim adamlarının hakkında
yazılar yazmış oldukları köpekbalığı görünümündeki
tımsahlardan biriydi bu. Vücudu bir timsah
andrsa da, ağzı tıpkı bir köpek balığının ki gibiydi.

RRRRRAARGH

Gözlerini bana dikerek, parçalaya-
cakmış gibi baktı. İlk beni yemeye karar
vermiş olduğunu nasıl olduyşa anladım.

Kaçıp kurtulmaya çalıştım fakat dizlerim titriyordu, dudaklarımdan
tüm kanım çekilmişti ve bilincimi kaybetmek üzereydim.

Ve hala bu canavar
peşimdeydi.

Bir mağaraya sığın yol arkadaşlarımı kaderleriyle başbaşa bıraktım! Bulduğum mağara derin ve korunaklıydı.

Bir ateşten kaçıp bir cehenneme düşmüştüm.

Ateşi humma geçiriyormuş gibi titreyerek bekledim.

Bu köpekbalığı timsah kanımı yaratıktan daha büyük ve daha korkunç bir hayvan burada yaşıyordu.

Tarih öncesi çağdan kalma bir goril vardı burada dal kagmam imkansızdı!

Goril savunmaya geçti, eline dev bir kemik aldı ve köpekbalığı timsah kırmasına öldürücü bir darbe vurmaya hazırlandı.

... ama o da boynunu yukarı kaldırıp tüm gücüyle düşmanına saldırı. Dehşet verici bir savaş başladı.

Gorilin yüzü gözü kan içinde, bana bakarken derin derin nefes alarak bana doğru geldiğini farkettim.

Pis kokulu sıcak nefesini ensemden hissediyordum.

Ve, tüm gücümle sığırayarak...

... kabustan uyandım.

Evet... hepsi bir kabustu. Hale
amcam ve Hans'la beraber
salmızın üzerindeydim.

Kendime hemen gelemedim, gördüğüm kabus
kafamı çok kanstırmıştı. Çevreye kulak kabarttım
ama tüm ortam ölüm sessizliğindeydi. Heryere
sessizlik hakimdi.

Kükreyen suların sonra mutlak huzur
gelmişti ortama. Daha önceki tüm gıdrtıcı
gürültüler son bulmuştu.

Bak giderek
yukarı, daha yukarı
gıkıyoruz.

Eğer orada
hayat varsa
umut da vardır.

Eğer yiyecek
birşeyler bulursak, yola
devam edip zaferimizi
ya da ölümümüze bi-
zi ulaştıracak gücü
toplayabiliriz.

Saatte yaklaşık 10 milik hızla yol
alıyorduk.

Uzun süreli açlık geçici deliliğe
sebeptir. Beynimizin gıdasız
çalışmayacağı için, zihnimizi çığır
fikirler sarar.

Bu son et
parçasını da
yediginizde, tüm
yiyeceğimiz bitmiş
olacak. Ne kadar
umudumuz kalacak
o zaman?

Hiç sevgili Henry,
hiç, iyi de senin şu
ete bakıp durumun ne işe
yarayacak?

Yani sen bana tüm
umudunu kaybetme-
diğini mi söylemeye
çalışıyorsun?

Kesinkilde
haklısın.

Amca, yani sen bana bu yeraltı mezarlığından kurtulabileceğimizi mi söylüyorsun?

Eğer hayat sürüyorsa umut devam eder. Bir erkeğin kalbi atmaya devam ediyorsa, onun umutsuzluğa düşmeye hakkı yoktur.

Ne yapmayı planlıyorsun?

Elimizde kalan son yiyeceği yiyelim. Bu son yemegimiz olabilir ama en azından kendimizi yeniden sağlıklı erkekler olarak hissetmemizi sağlar.

Hakkın. Heydi kendimize ziyafet çekelim.

Hans sanki herşey yolundaymış gibi ağzını tıkabasa doldurup yemegini yedi. Seninim onun yetistirilış tarzı, zorluklara karşı metin olmasını sağlıyordu.

Schiedam*

*Cin

Kafaları çektik. Amcam ve ben, içtiğimiz cinin bize hayatımızın en son anına kadar cesaret vereceği umuduydu, bu ana minnet duyduk.

Bu değerli içki şişesinin sadece yarıya doluydu ve içinde bulunduğumuz şartlarda bu içki bize bal serbeti gibi geldi.

Saat sabah 5 olduğunda tüm gıda stoğumuz tükenmişti.

Tüm düşündüğüm yukarıdaki dünyaya dair
hatıralarımdı. Orayı hiç terketmemeliydim.

Biz yukarıya doğru tırmanırken, hava sıcaklığı can
sıkıcı şekilde artmaya başladı ve kendimi sıcak bir
banyoda boğucu bir baskı altındaymış gibi hissettim.

Duvar çok
sıcak

Ve su da
fokurduyor.

URGL
URGL
URGL

Daha önce hiç böyle hissetmemistim.

Kayaların çatırdadığını
ve ısının arttığını hissetmiyorum
musun? Suyun da kaynadığını
görmüyor musun? Su buharının
da giderek daha yoğun hale
geldiğini de farketmiyor
musun?

BDAAM

Top atışlarını andıran çıldırtıcı gürültüler giderek
artıyordu. Sanki sürekli olarak bir gök gürültüsü
duyuyordum.

Bunların hepsi
yıkıcı bir depremin ön
belirtileri!

Aniden gerçeğe yakın bir fikir
aklına geldi.

Bu bir deprem değil
Bundan çok daha ciddi
bir tehlike altındayız.

Akşamın tüm limitlerini
zorlayarak düşündüm. Ne
demek istiyordu amcam?

Bir yanardağ
patlaması!

Amcam umutsuzca iç çekmesi
haricinde hiç tepki vermedi.

Hans'ın bir elinin beni sefkatle kavradığını hissettim. Diğer eliyle de amcama destek oluyordu. Canım çok yanıyordu ama sarsılmıyordum, yüzüm ve tüm vücudum yara bere içindeydi.

Hans, bir kere daha beni ölmekten kurtarmıştı.

Tamamen karlarla kaplı bir dağ görmeyi ummuyordum ve düşünmüyordum ki kuzey bölgesinin buzullarla kaplı bir yerinde kendimizi bulacaktık.

Fakat tüm beklentilerimin aksine, güneşin yakıcı ışığının etkisiyle alev alev yanan bir dağın etegindeydik şu anda. Ve kelimenin tam anlamıyla fırında pişiniyorduk.

Yere dik düşen Güneş ışınları, ki iki aydan beri görmemiştik, bize ışık ve ılıkık sağlıyordu, ki bu ışık ve ılıkık o anda ihtiyaç duyabileceğimiz son şeylerdi.

Neredeyiz sence? İzlanda'ya geri mi döndük?

Burası İzlanda değil gibi.

Burası ne dağysa, oldukça ılık. Haydi dağdan aşağıya inelim ve tam olarak nerede olduğumuzu keşfedelim.

Pusulysya göre biz hep kuzey yönünde ilerliyorduk.

Acı gerçek şuydu ki hiçbir mantık açıklama yapamıyorduk.

Biz asya kıtasındayız. Hindistan kıyılarında bir yerdeyiz. Nalay takım adalarında olmalıyız. Okyanusya'nın ortasında bir yerlerdeyiz. Avrupa kıtasının tam ters istikametindeyiz!

Ufaklık yırtık pırtık elbiseler içinde gelişmiş ve fakir bir tipti ve karşısına çıktığımızda bizden korktu.

Gözümüzün önünde hanka bir kırsal manzara vardı. Kendimizi içinde buluverdiğimiz bu güzelliğin tadını gıkanırken, ufak bir çocuk karşımıza çıktı.

Ahal Yerli halktan biri!

Ancam onunla Almanca, Fransızca ve İtalyanca konuşmaya çalıştı.

Bu dağın adı nedir sevgili dostum?

Çocuk kafasını iki yana salladı ve hiç cevap vermedi. Kafam kışmıştı.

Stromboli.

İtalyanca'nın farklı bir şivesini konuşuyordu.

Stromboli Akdeniz bölgesinin tam merkezindeydik. Ve doğan güneşin aydınlattığı bu mavi renkli sıra dağlar, Calabria'ydı.

Stromboli Stromboli!

Bu nasıl geziydi yahu -ne sıradaşı ve muhteşem geziydi! Dünya'nın içine bir yanardağ zirvesinden dalmıştık ve bir diğer yanardağdan dışarı çıkmıştık.

Ve bu yanardağ, Sneffels'den 1200 fersah uzakta bir yerdedi.

9 Ekim'de Hamburg'a ulaştık. Sonra, pusulamızı incelediğimde, pusulanın kutuplarının değişmiş olduğunu farkettim!

Gretchen geri dönmüş olduğuma çok mutlu olmuştum.

İşte şimdi tam bir kahramanısın. Henry ve artık beni bırakıp hiçbir yere gidemezsin.

Hans Hamburg'dan ayrıldı. Hayatınzı barçlı olduğumuz sevgili dostumuz ona minnetimizi ödeme fırsatı tanımadı bize.

Ev hasretti çektiği için derhal İzlanda'ya dönmek istemişti.

Bizim cesur kaz avcımıza gönülden bağlıydık. Canımızı kurtardığını hiçbir zaman unutmayacaktık ve onu unutmam birgun yeniden görebiliydim.

Ancam çok ünlü olmuştum ve ben de onun yegeni olarak epey ünlüydüm. Hamburg şehri bizim şerefimize bir festival düzenledi.

Dünya'nın içlerine doğru düzenlemiş olduğumuz seyahat modern dünya da inanılmaz bir sansasyon yarattı.

Ancam bunun onurunu ve şerefini keyfini çıkarttı.

Ve Gretchen'le evlenen...

... ben de sıradan ölümlü insanlığın en mutlu olmuştum.

Hakkımızda

Ormanda bir gece vakti. Gökyüzü kapkaranlıktı ve bol yıldızlı. Kamp ateşi çıtırdıyor ve hikayeler anlatılmaya başlanmış. Aşk ve bilgelik, çekişmeler ve güç, hayaller ve kimlikler, cesaret ve macera, herşeye rağmen kurtuluş ve umut, sonsuz umut haklarında hikayeler - bu hikayeler kelimeler, mimikler, şarkılar ve danslar eşliğinde anlatılıyor. Kamp ateşinin çevresindeki sıcaklık ve mutluluk hikayeyi anlatana huzur veriyor. Ağaçlar, toprak ve ormandaki hayvanlar anlatılan hikayeyi dinlerken büyülenmiş bir sessizlik içindeler.

Okuyucularımızı eğitmek ve eğlendirmek amacıyla en kaliteli çizgi romanları yayınlamak hedefiyle 2008 yılında Campfire markası altında, bir kamp ateşi çevresinde anlatılacak hikayeler tadında yayıncılığa başladık. Yazar, editör, çizer ve renklendirme uzmanı kadromuz iyi hikayelere ve hikaye anlatmaya olan tutkuları yüzünden kitaplarımız en iyi kalitede çizilmiş, renklendirilmiş, dizilmiş ve yayına hazırlanmıştır ki siz mükemmel bir okuma keyfi sürün.

Çizgi romanlarınız 4 ayrı ilgi çekici kategoride hazırlandı. *Klasikler* kategorisi edebiyatın popüler ve hiçbir zaman eskimeyecek olan kitapların seçkisidir. Bu uyarlamalar orijinal kitabın tadını korumakla beraber günümüz okurlarına basitleştirilmiş dil yapısıyla daha seri okunma imkanı sağlıyor. *Orijinaller* kategorisi kurgu romanlara düşkün okur grubunun tüm ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde hazırlanmış olup, kurgu karakterlerin heyecan verici mekanlarını sizlere sunuyor. *Mitoloji* kategorisi altında yayınladığımız çizgi romanlar Hindistan ve diğer ülkelerin masalları, mitolojisi ve efsaneleri hakkında olup modern çağa dair ilgiyi ve ayakta tutarak geniş bir okur kalitesine okuma keyfi veriyor. *Biyografi* kategorisi altında yayınlanan çizgi romanlarda tüm dünya çapında önem kazanmış insanların hayatını yaşadıkları çağın gerçeklerini de gözardı etmeden kişilik analizi de yaparak okurlara sunuyor.

Yeni kuşaktan yetenekli yazar, çizer ve grafik sanatçısı kadromuzun hazırladığı çizgi roman serimiz, dünya çapında başarıyı hedefleyen ve bunun gereğini layıkıyla yerine getiren bir sanat çalışmasıdır.

İster bir kitap kurdu olun, ister arada bir okuyan biri olun. Umarız tüm okurlarımız gibi siz de bir kamp ateşinin etrafında anlatılan hikayelerin kavuşturmayı başabiliriz.

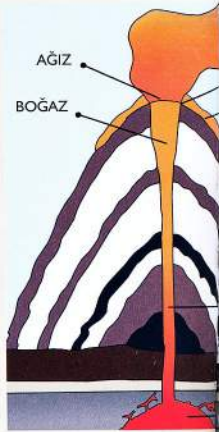

YANARDAĞLAR NEDİR?

Dünya'nın yer kabuğundaki bir çatlaktan erimiş lav, çeşitli gazlar ve sıcak külün püskürmesiyle oluşan coğrafik şekle yanardağ denir.

Dünya'nın yerkabuğu altındaki yoğun gaz içeren bir magma(erimiş yeraltı kayası) oluşumu oldukça sık gözlenir. Yerkabuğu altındaki yüksek sıcaklık sebebiyle yer kabuğunun alt yüzeyi de bölüm bölüm erir. Yanardağlar Dünya'nın yerkabuğundan dışarı ya sürekli ya da arada bir fışkıran lav, buhar ve kül, yeryüzünde çatlaklar, bacalar veya kırılğan zayıf bölgeler oluşumuna sebep olur. Erimiş kaya akışkan olarak yeryüzüne ulaştığında soğuyup katılaşmaya başlar ve buna lav denir. Lav oluşumyla beraber kül de oluşur ve bu da öldürücü etkiyi artırır. Kül oluşumunun hemen ardından oluşan boşuğu gaz bulutları bölgedeki tüm bitki, hayvan ve insan topluluğunun boğularak ölümüne sebep olur.

Derinlerdeki geniş magma deposu, yanardağı bir havalandırma bacası niyetiyle kullanarak magmayı yeryüzüne ulaştırır. Dışarıdan akan magma iletim boşluğu içinden geçerek boğaza ulaşır ve yanardağ ağzından dışarı fışkırır. Fışkıran lav beraberinde ağız çevresindeki ufak kayaları da eriterek sürükleyip çevreye fırlatır ve kül oluşumuna en çok, bu sonradan katılan kaya parçaları sebep olur. Fışkırma yavaşladığında katılaşan lav, kül ve tortu bir ağız dışarı dibi içeri bakan bir koni oluşturur. Katılaşma kademeli olarak artar ve böylece koninin yüksekliği de orantılı olarak artar.

Dünyadaki en aktif yanardağ hangisidir?

Amerika Birleşik Devletleri'ne bağlı Hawaii adalarında bulunan Kilauea dünyanın en aktif yanardağı olarak bilinir. Bu yanardağın eteklerinde ikinci bir yanardağ olan Mauna Loa vardır. 1790'da bu yanardağın patlaması sonucunda Hawaii ordusunun üyelerinin çoğu ölmüştür. Bir diğer etkili patlama da 1955 yılında meydana gelmiş ve şu ana kadar ölçülen en hızlı lav akış hızı o zaman gözlenmiştir.

Hawaii Yanardağları Doğal Parkı Nedir?

Hawaii adalarının güneydoğu yakasındaki sahilleri boyunca uzanan bu alan yanardağlar ve püskürük malzemeyle doldurur. En ünlü iki yanardağ da Mauna Loa ve Kilauea bu bölgededir. Kau Çölü, Mauna Loa av bölgesi, eğreltiotu ormanı ve bir doğa müzesi de bu bölgededir.

Yanardağlar temel olarak üç tipe incelenebilir:

1. **Aktif Yanardağlar:** Her an patlama ihtimali olan yanardağlardır.
2. **Yarı aktif yanardağlar:** Yüzyıllardır patlamamış olsalar bile, her an patlayabilecek olan ve patladığında da inanılmaz büyüklükte zarar verebilecek olan yanardağlardır.
3. **Sönmüş yanardağlar:** Lav kaynakları kurumuş olduğu için artık patlama ihtimali kalmamış olan yanardağlardır.

Yanardağ Bilimi Nedir?

Yanardağlarla ilgili tüm bilgileri inceleyen bilim dalının adıdır. Yanardağların oluşumunu, malzeme yapısını ve lav oluşumunun detaylarını inceler. dağ ve tepelerin oluşumu ile yanardağların oluşumu, deprem ve benzeri yer hareketlerinin ortaya çıkışı arasındaki ilişkiyi inceler.

BUNLARI BİLİYOR MUSUNUZ?

Yaklaşık 4 milyar yıl önce, bugünkü yanardağlardan daha fazla sayıda yanardağ vardı, dünyada o zamanlar, Dünyanın merkezi şimdikinden daha sıcaktı ve bu yüzden yanardağ patlamaları daha sık yaşanırdı. Yanardağlar atmosfere metan, hidrojen ve azot gazı salınımı yapar. Bu gazların bazıları yeryüzündeki hayatın devamı için şarttır.

HİÇ POMPEİİ ADINDA ESKİ BİR İTALYAN ŞEHİRİ DUYMUŞ MUYDUNUZ?

Pompeii adındaki zenginliklerle dolu ünlü İtalyan şehri Vesuvius yanardağının patlamasıyla yokolmuştur. Patlama sonucunda bu şehrin sakinlerinin çoğu ölmüştür ve şehrin kalıntıları Akdeniz bölgesindeki antik yaşam hakkında bize çok önemli kanıtlar sunmaktadır.

Milattan sonra 79 yılında bu felaket Pompeii ve Herculaneum şehirlerinde meydana gelmiştir. yanardağ patlayınca yeryüzüne çıkan lavlar her iki şehri de kül ve alevlerle kaplamıştır. Fokur fokur kaynayan lavlar bu iki şehrin üzerine 3 metre yüksekliğinde bir katmanla kaplamıştır. Görgü tanıklarının ifadeleri dönemin harfleriyle yazılmış raporlarla belgelenmiştir. Evlerini ve ailelerini korumaya çalışırken boğularak ölen şehrin sakinleri bu katmanın altında gömülü kalmıştır.

Onaltıncı yüzyılda yaşamış olan mimar Domenico Fontana, Pompeii'nin kalıntılarını ilk keşfeden insandır. 1950'de Amadeo Maviri liderliğinde daha kapsamlı bir keşif kazısı gerçekleştirilmiştir. Keşfedilen en önemli mimari kalıntı büyük bir bazilikadır. Yapılan kazılar, o dönemde yaşamış olan insanların sosyal, politik, dini ve kişisel özelliklerinin de günışığına çıkmasına yardımcı olmuştur.

Dünyanın Merkezine Yolculuk

Profesör Von Hardwigg ve yeğeni Henry gizemli bir parşömen bulduklarında, bunun hayatlarını sonsuza kadar değiştireceğinin farkında değildiler.

Parşömen üzerindeki yazıyı, saatler boyu uğraştıktan sonra sırrını çözmeyi başardılar. Bu yazılar onaltıncı yüzyıla aitti. İzlanda'lı bir filozofun Dünya'nın merkezine giden bir geçit bulunduğu anlatılıyordu. Bu bir aldatmaca olabilir miydi? Bunu anlamanın bir tek yolu vardı.

İşte böylece, rehberleri Hans Bjelke'nin eşliğinde iki kahramanımızın Sneffels dağına doğru yola çıkmalarıyla macera başladı. Dağın zirvesine çıkarak, onların Dünya'nın merkezine inmelerini sağlayacak krateri aramaya başladılar. Çeşitli tarih öncesi çağa ait hayvanları ve mitolojik canavarları görme hevesine ek olarak fantastik bir yeni dünya keşfetme azmi onlara her güçlüğü alt etme direnci verecekti. Acaba gerçekten Dünya'nın Merkezine varabilecekler miydi? Yoksa bu sadece boş bir hayal miydi?

ARUNAS
Çizgi Roman

9.50 TL.

www.arunas.tc

ISBN: 978-605-5575-35-9

9 786055 575359

